

Goron Sándor

alkonyat

most elmondhatnád
a táj
lélegzetét
a kő
álmát melyben
mozdulni kész

aztán
éneink
egyre mélyebb
zuhanásait
s
Istent
is
amikor
szótlanul
néz

emlék az anyaföldről

bizonyára
maradt még
egy emlék
benned

egy emlék
az anyaföldről

arról a földről
amely már igazán
csak a tudatban
létezik

psalmus

egykor
örökül
kaptuk
az isteni színek
palettáját

átfesteni
reményeink
csigaházát

most
vagyunk
mint féreg-rágta
alma

halál angyalának
jutalma

ó
Eli
Eli
Lama
Sabaktanu

apokrif zsoltár

lakozzál bennem
ne engedd hogy
megcsalattassam

vezérelj hozzám
minden fényedet
melyek frisseltetnek
s megnyitják előttem
az járhatatlan utakat

hagyd hogy érkezzék meg
végre a te igazságod
s hogy véget érjen az belső
háborúság s ínség

lakozzál bennem
ne engedd hogy
megcsalattassam

Farkas Gábor

Utazás

Pohárban bor az asztalon,
leheleted tiszta pára –
mosolyod az üveg szélén
lényeged kálváriája.

A mozdulat kontrol nélkül,
a hangod rezzenéstelen –
a pohárban a sűrű bor
finom, kesernyés végtelen.

Egyek vagyunk

egy földből vagyunk mi
s a törzsnek ágai
a törzset tartani
egymásba karolnak

mert egy szél tép
vagy épp ringat
minden törzset
tartó ágat

Nyomodban

egyetlen pillanat
vagy annak töredéke
a ravensbrücki fák alatt
mikor indulni kéne

inteni a reményre
érteni a zúgó hadat
mikor szeplőtelen
minden reszkető pillanat

Hierophania

Templomi csend az időben,
felparázslanak a szirtek...
Elveszni Benned egészen:
múlni a vágynak, a testnek,

a profán illúzióknak.
Hiszen ki tudja, ránk mi vár...
Mint folyón a vézna csónak –
szirtek közt élet és halál.

De néha kezded, oldalad
a sziklaszirten fennakad,
s én a csónakon e szirtbe

kapaszkodom – szent ereklye
múlhatatlan érzékesed:
élek, ha hallom igédet.